

A L B A T R O S

druhé
čtení

Martina
Drijverová

Nezbedníci

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

A L B A T R O S

druhé
čtení

Martina Drijverová
Nezbedníci

Martina Drijverová

Nezbedníci

ILUSTROVALA

MARKÉTA VYDROVÁ

Albatros

© Martina Drijverová, 2011
Illustrations © Markéta Vydrová, 2011
www.albatros.cz
ISBN 978-80-00-02854-5

Chlapeček a výška

Byl jeden chlapeček a ten miloval výšky. Lezl na půdu, aby se podíval z okýnka dolů, lezl na stromy, lezl i na lampy. Když byl na návštěvě, bavilo ho nejvíc jet výtahem do nejvyššího patra. Odtamtud pak vylezl po železných schůdkách na plochou střechu, odkud měl město jako na dlani. To, co měl u nohou a co by mohl pozorovat, kdyby se trošku sklonil, ho nezajímalo. Nevšiml si muchomůrky, babočky admirála nebo bábovek na písku. Chtěl jen výš a výš. A z výšky se taky díval na svoje mladší nebo menší kamarády. Koukal na ně, jak se říká, svrchu, což znamená, že jimi vlastně trochu pohrdal. Vždyť jsou malí, při zemi, nedokážou to, co on.

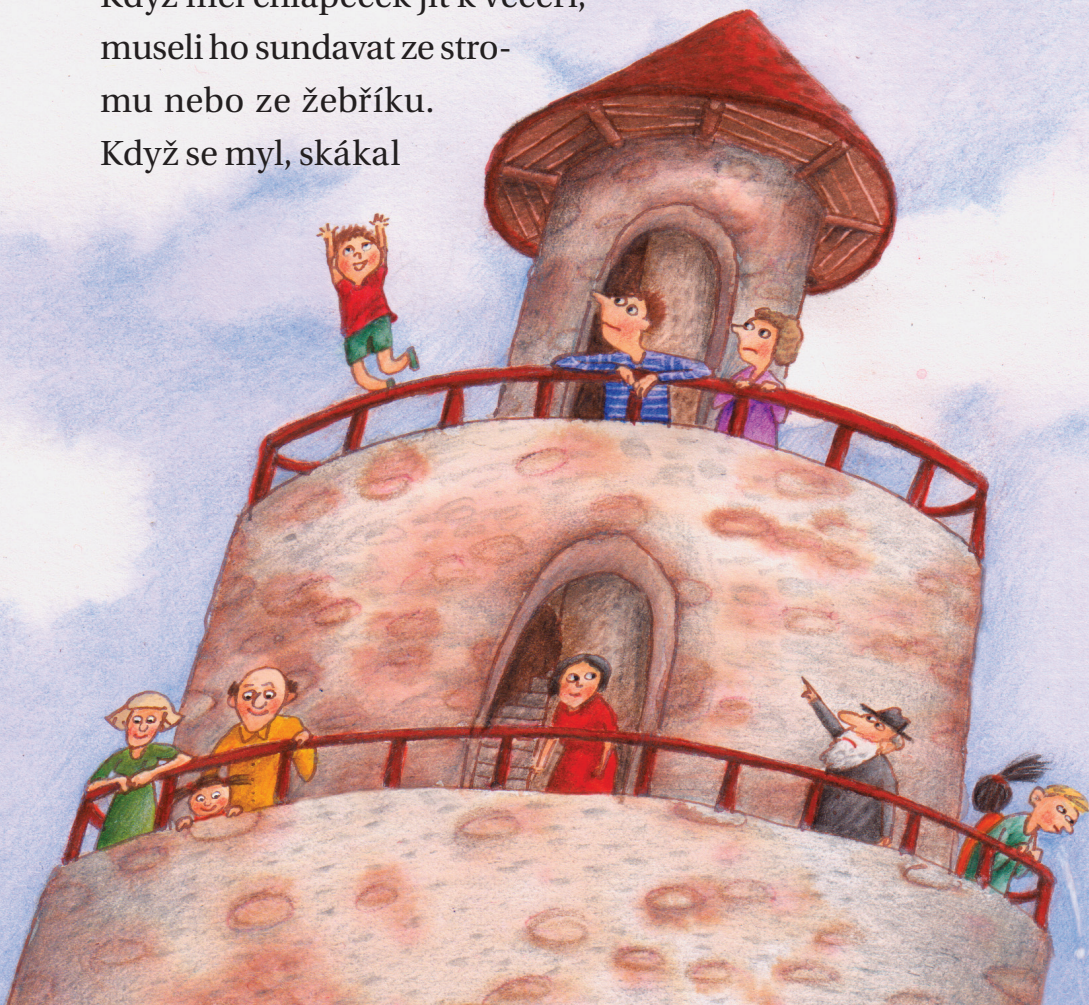
Zato obdivoval hráče basketbalu, ti jsou panečku dlouzí, a rozhodl se, že vyroste, jak jen to půjde. Takže pil mléko, jedl špenát a rajčata a vytahoval se na špičky. Rostl docela rychle, ale pořád mu to nestačilo.

Rodiče chtěli chlapečkovi udělat radost, tak ho jednou vzali do míst, kde stála rozhledna. Na tu vyhlídkovou věž vedlo strašně schodů, a tatínek a maminka se velice zadýchali, než došli na vrchol. Ale chlapeček tam vyběhl jako nic, jen aby

už byl nahoře. Na věži skákal radostí, jak vysoko se dostal, a pokoušel se dosáhnout na mraky, což samozřejmě nešlo. Rodiče si mysleli, že chlapečka tímhle výstupem uspokojili a že od něj bude na chvíli pokoj. Protože to jeho věčné vypínání a vytahování, jakož i šplhání někam nahoru jim už začínalo jít na nervy.

Když měl chlapeček jít k večeři, museli ho sundavat ze stro-
mu nebo ze žebříku.

Když se myl, skákal

až nahoru ke sprše a přílišně cákal. O Vánocích vylezl dokonce na vršek ozdobené borovice a porazil ji, takže se rozbily všechny ozdoby. Není se tedy co divit, že to tatínka a maminku už moc nebavilo.

„Teď vylezl, jak nejvyšší to jde,“ říkali si rodiče. „Teď bude klid.“

Jenže to se mýlili! Něco bylo ještě výš než vršek rozhledny... a to bylo nebe. A na nebi měsíc a hvězdy. K nim se chtěl chlapeček dostat.

Začal sbírat dřevěné lísky a krabice, odnesl pár cihel ze stavby a stoličku z kuchyně. To všechno vynášel do koruny obrovského smrku, který rostl u jejich domu. Měl za to, že když ty věci vyrovná na sebe, na měsíc hravě dosáhne.

Tak na smrku vyrostla ohromná věž a jednoho dne se na ni chlapeček skutečně vyšplhal. A vážně! Skoro si sáhl na hvězdu! Ale pak se pod ním krabice zakymácely... a chlapeček spadl. Bylo to skutečně z velké výšky – při nárazu na

zem se zapíchl do hlíny a zůstal tam trčet. Koukala mu jen hlava.

Teď tedy nebyl vysoko. Ba, byl tak nízko, že víc už to nešlo. Proto se stalo, že mohl pozorovat mravence, jak nosí jehličí na stavbu mraveniště. Proto viděl hlemýždě, jak drandí na sliznaté noze. Všiml si, že tráva je vlastně les, kterým se prodírají brouci. A užasl nad zrnkem hrachu, které začínalo klíčit. Všechno bylo neobyčejně zajímavé. Ale pohodlné to nebylo. Chlapeček se nemohl ani pohnout, a nadto měl hrozný hlad. Ano, za všechno se platí!

Cože – a to je konec?

Ne, není. Maminka chlapečka našla a s tatínkem ho vykopali. Krumpáčem.

A chlapeček už po stromech nelezl?

No... lezl. Ale přestal se vytahovat na menší kamarády. Taky si koupil lupu, která pěkně zvětšuje. Díval se i na to, co měl u nohou a co bylo hodně maličké. A tak zjistil, že na světě je spousta zajímavých věcí a že nezáleží na tom, jestli jsou malé, nebo velké.

Chlapeček a maminka

Byl jeden chlapeček a ten bydlel v hezkém domku v hezké vesnici. V takovém domku, který má červenou střechu, na zahradě jabloně, na dvorku psa, slepičky a kachny a v králikárně králíky. Ten chlapeček mohl všechna zvířátka krmit a hrát si s nimi, ale on o to nestál. Měl jiné zájmy. Rád sbíral věci. Všelijaké věci, o kterých si myslel, že by se někdy mohly hodit – kousek provázku, zlomenou tužku, kelímek od jogurtu... Všechno dával do krabice a těšilo ho, že má takový poklad. Maminka to sbírání neviděla zrovna ráda,

ale byla moc hodná a nechtěla chlapečkovi kazit radost. Protože on nad každým nálezem vysloveně jásal.

Kromě sbírání věcí ten chlapeček ještě stavěl domy a věže z kostek, díval se na televizní pohádky, hrál hry na počítači a jedl a pil. A to bylo všechno, protože cokoliv jiného, co by mohl případně udělat, vykonala za něj hodná maminka. Uklidila mu hračky, odnesla hrníček do dřezu, a dokonce chlapečka oblékala a obouvala! Taky ho česala a myla, kreslila mu obrázky a vystříhovala panáčky. Chlapeček se prostě měl jako knížepán.

Jediné, co mu dělalo starosti, bylo, zda bude stále nacházet nějaké věci, protože co kdyby ve vesnici nikdo nic neztratil, ani nezhodil? Ale ukázalo se, že jeho obavy byly zbytečné. Za vesnicí byla totiž upravena skládka, kam se nepotřebné věci vozily. Byly tam rozbité cihly a polámané věšáky, mnoho střepů, na ty bylo třeba dávat pozor, aby se člověk neřízl, poničené hračky, staré nádobí... Ta skládka, které se říkalo smeták, byla pro chlapečka ráj. Chodil tam, kdy se dalo, a přehraboval se ve všech těch věcech. Mamince o tom ale neříkal, měl podezření, že by ho tam nechtěla pouštět. Vyběhl si vždycky jako za kamarádem, a o všem, co přinesl domů, tvrdil, že to našel na cestě nebo u lesa.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.